

VERSLAVINGSZORG

DAT
MOET
TOCH
KUNNEN

ONS DRUGSBELEID
KRIJGT INTERNATIONAAL
STEEDS MEER
WAARDERING

VERSLAVINGS
ZORG

WEGENS
SOCIALE
VERNIEUWING
GESLOTEN

GOLDEN
LUCK

CASINO

CAFE

COFFEE
SHOP

SOFT
DRINKS
SHOP

WEGENS SOCIALE VERNIEUWING
GESLOTEN

DE VERSLAVINGSZORG SLAAT ALARM

De ambulante verslavingszorg is een over heel Nederland verspreid netwerk van ruim zestig voorzieningen die hulpverlening aan verslaafden voor hun rekening neemt. Het gaat om methadonposten, opvangprojecten en dagprogramma's voor drugverslaafden, individuele en groepsgewijze hulpverlening aan alcohol- en gokverslaafden, maar ook bijvoorbeeld om voorlichting- en preventieprogramma's voor jongeren. Jaarlijks doen ruim zestigduizend mensen een beroep op deze voorzieningen.

Maar in 1994 zal een groot deel van hen voor een gesloten deur staan.

Met ingang van 1 januari 1994 dreigt de ambulante verslavingszorg in Nederland met 15 procent gekort te worden. Dat is voor deze relatief kleine sector een regelrechte ramp. Tal van voorzieningen voor drug-, gok- en alcoholverslaafden zullen daardoor hun poorten moeten sluiten onder het motto:

WEGENS SOCIALEVERNIEUWING GESLOTEN

Want die korting is het gevolg van de sociale vernieuwingsplannen van dit kabinet. Gemeenten krijgen daarvoor de beschikking over geldstromen die nu nog door de rijksoverheid beheerd worden. Maar daar wordt wel eerst tien procent van afgetrokken, met als verwachting dat de gemeenten het geld 'doelmatiger' zouden gaan besteden.

Wat dat betekent hebben de verslavingszorginstellingen deze zomer aan den lijve mogen ervaren. Stuk voor stuk ontvingen zij van de gemeenten aanzeggingen dat hun budget volgend jaar met gemiddeld 15 procent zal worden verminderd.

De gevolgen daarvan zijn desastreus.

- Tenminste **10.000** cliënten kunnen volgend jaar niet in behandeling worden genomen.
- Experimenten en projecten voor vernieuwing van de verslavingszorg worden beëindigd.
- Sluiting van spreekuren in kleinere plaatsen, beperking van de bereikbaarheid en toegankelijkheid van verslavingszorginstellingen.
- Beëindiging van dure vormen van ambulante hulpverlening, zoals methadonverstrekking en bereikbaarheidsdienst.
- Nieuwe (groepen) cliënten, zoals gokverslaafden, zullen niet (meer) behandeld of begeleid kunnen worden.

- Er zullen langere wachtlijsten voor de hulpverlening komen.
- Het minimaliseren van preventie-activiteiten op scholen, jeugd- en jongerencentra.

De rekening van deze enorme inkrimping is hoog en de gevolgen zullen in maatschappelijk opzicht zeker voelbaar zijn.

- Toename van het aantal met name jongere verslaafden (gokken en drugs).
- Sterkere concentratie van gebruikers in de grote steden. Dat betekent een onvermijdelijke toename van de overlast, maar ook van het aantal HIV-geïnfecteerden en aids-slachtoffers onder de druggebruikers.
- De relatief goede gezondheid en hygiëne van de verslaafden in Nederland (zeker in vergelijking met het buitenland) zal sterk achteruit gaan. Op termijn zal het aantal drugsdoden toenemen.

De ambulante verslavingszorg in Nederland is een sector die zichzelf terugverdient. De verslavingszorg - de vergelijking met de vaak dramatische toestanden in het buitenland onderstreept dat nadrukkelijk - zet een rem op een proces waarin verslavingsproblemen ongrijpbaar worden en de verloedering zichtbaar om zich heen grijpt. Wie die remfunctie aantast, zet een proces in werking waarin de problemen steeds onbeheersbaarder worden. Dat is de dure rekening van de dreigende aderlating van de verslavingszorg.

Daarom slaat de ambulante verslavingszorg nu alarm. Het onheil kan nu nog voorkomen worden. Hoe sympathiek het ideaal van het beleid van sociale vernieuwing verder ook is, voor de verslavingszorg is het totaal ongeschikt. Het vloekt met alles wat er binnen de verslavingszorg tot stand is gebracht.

Meerdere malen heeft de Tweede Kamer de afgelopen jaren in moties uitgesproken dat bezuinigingen op de ambulante verslavingszorg onwenselijk zijn. Die uitspraken zijn niet voor niets gedaan. Daarmee wordt erkend dat de huidige kwaliteit van de zorg niet meer gegarandeerd kan worden als er nog verder op bezuinigd wordt.

Dat heeft niet mogen verhinderen dat de verslavingszorg deze zomer maanden voor twintig miljoen is aangeslagen.

Is het zo onredelijk als de instellingen van de verslavingszorg een dringend beroep doen op de Tweede Kamer om zich aan haar woord te houden?

HET KAN ANDERS, HET MOET ANDERS